

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Blanky Fauré a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **V. T. L. H.**, nar. xxx
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců – Ministerstvo
vnitra**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, č. j. MV-101904-4/SO-2016,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016 č. j. MV-101904-4/SO-2016 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 12. 9. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalované, blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání, které podala proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále také „prvostupňový orgán“ či „ministerstvo“) ze dne 28. 6. 2016, č. j. OAM-436-19/TP-2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) a jímž bylo zároveň uvedené prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území ČR dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“), pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu.
2. Žalobkyně namítá překročení pravomoci prvostupňového orgánu a porušení ústavních práv. Zpochybnila aplikaci ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu při zjišťování splnění podmínek žádosti o trvalý pobyt dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona. Žalovaná podle názoru žalobkyně nerozlišuje mezi pojmy použitými v ustanovení § 75 odst. 1 a § 67 zákona o pobytu, které mají odlišný význam. Napadené rozhodnutí má za nepřezkoumatelné v bodě, v němž správní orgán došel k závěru, že studuje-li žalobkyně ve Vietnamské socialistické republice, brání její studium sloučení rodiny, byť splňuje další zákonné podmínky pro udělení trvalého pobytu. Rozhodnutí žalované považuje za rozporuplné i s ohledem na Směrnici Rady 2003/86/ES, která neobsahuje ustanovení, které by umožňovalo smluvním státům bránit cizincům sloučení rodiny s odůvodněním, že chodí v domovské zemi do školy nebo do zaměstnání. Žalovaná klade na žalobkyni další podmínky, a to že soužití s rodičem musí být realizováno v době řízení a při rozhodování o žádosti, aniž by k tomu měla jakoukoliv zákonnou oporu. Žalovaná podle žalobkyně nesprávně tvrdí, že podmínkou povolení k trvalému pobytu je společné soužití v době řízení a při rozhodování o žádosti.
3. Žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.
4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a dále uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací prvostupňového orgánu, která zopakovala. Upozornila na to, že žalobkyně nastoupila v říjnu roku 2015 ke studiu na Vyšší národní škole ekonomické a technické, obor Technologie krejčovství v městě Hai Duong ve Vietnamu. Toto studium bude trvat až do roku 2018. Je tedy zřejmé, že žalobkyně je vázána studiem v zemi původu a její soužití s matkou na území ČR není možné. Není tedy splněna jedna z podmínek důvodu udělení povolení k trvalému pobytu, a to společné soužití rodiče s dítětem. Podotkla, že žalobcem citovaná Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/83/ES stanoví pouze podmínky uplatnění práva na sloučení rodiny, nikoliv povinnost členských států udělovat povolení k trvalému pobytu. Podle vyjádření žalované správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru, že u žalobkyně nebyl prokázán důvod podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu.
5. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal bez jednání s ohledem na výslovné sdělení žalobkyně, že je nepožaduje, a konkludentní souhlas žalované.

6. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 14. 12. 2015 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s rodinným příslušníkem – matkou žalobkyně. Do žádosti uvedla, že je studentkou vyšší odborné školy bez pracovního zařazení. K žádosti, kromě fotokopie rodného listu a cestovního pasu, doložila potvrzení o studiu na Vyšší národní škole ekonomické a technické ze dne 4. 11. 2015, čestné prohlášení o finančním zajištění ze dne 19. 11. 2015 včetně dokladů prokazujících solventnost a bezdlužnost matky žalobkyně a její účast na důchodovém pojištění v ČR, doklad o zajištění ubytování a výpis z vietnamského rejstříku trestů. Prvostupňový orgán spis doplnil o opis evidence z rejstříku trestů ČR, výpis z evidence cizinců pro žalobkyni a její matku, z kterého je zřejmé, že matka žalobkyně na území ČR realizuje trvalý pobyt od 22. 9. 2015 za účelem „povolení po 5 letech“ a vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění matky žalobkyně. Žalobkyně byla přípisem ze dne 12. 4. 2016 vyzvána, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, což učinila prostřednictvím svého právního zástupce, který se k podkladům vyjádřil dopisem ze dne 14. 6. 2016. Z obsahu vyjádření vyplývá, že žalobkyně studuje v domovském státě, nicméně hodlá studovat i po příjezdu do České republiky a zůstane tak nadále nezaopatřenou osobou. Účelem žádosti žalobkyně je pak faktické soužití rodiny, nikoli získání formálního pobytového oprávnění.
7. Na základě takto zjištěného skutkového stavu prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se podává, že prvostupňový orgán po provedeném dokazování uzavřel, že žalobkyně je dcerou paní N. T. H., narozené dne ..., státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, která má v ČR realizovaný trvalý pobyt od 22. 9. 2015 za účelem „povolení po 5 letech“. Žalobkyně potvrdila, že nastoupila v říjnu roku 2015 studium na Vyšší národní škole ekonomické a technické, obor Technologie krejčovství v městě Hai Duong ve Vietnamu s tím, že toto studium bude trvat až do roku 2018. Z výše uvedeného prvostupňový orgán dovodil, že v současné době je žalobkyně vázána v zemi původu minimálně dva roky a nemůže trvale plnit podmínku trvalého společného soužití s matkou, a to až do doby řádného ukončení studia. Pro případ jeho předčasného ukončení za účelem příjezdu do České republiky by však žalobkyně nesplňovala podmínku nezaopatřeného zletilého dítěte, proto její žádost zamítnul. Nad to žalobkyni vytkl nedostatečnou iniciativu ohledně jejích tvrzení a důkazů, které měla správnímu orgánu poskytnout a z kterých by vyplývalo, že splnila zákonné podmínky pro udělení pobytového oprávnění.
8. Žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Ztotožnila se s výkladem splnění podmínek podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu a uvedla, že z citovaného ustanovení vyplývají 3 podmínky, které musí být splněny kumulativně: 1) žádost musí podat nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, 2) cizinec, jehož dítě o povolení k trvalému pobytu na území žádá, musí na území pobývat na základě povolení k trvalému pobytu, 3) důvodem žádosti dítěte je společné soužití těchto cizinců. Dovodila, že první dvě podmínky byly splněny, avšak žalobkyně nesplňuje třetí podmínku společného soužití s nositelem povolení k trvalému pobytu. Dle názoru žalované za společné soužití nelze chápat takový stav, kdy rodič s dítětem krátkodobě žije na společné adrese. Prvostupňový orgán tedy nepochybil, pokud konstatoval, že u žalobkyně nebyl prokázán důvod podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, kterým je společné soužití s rodiči žalobkyně.

9. Podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu, v rozhodném znění, ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68 téhož zákona.
10. Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, v rozhodném znění, povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.
11. Zásadní námitkou v dané věci bylo nesprávné posouzení splnění podmínek podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, a to podmínky společného soužití rodiny. Mezi účastníky nebylo sporné to, žalobkyně je rodinným příslušníkem cizinky, která realizuje na území České republiky trvalý pobyt a dále ani to, že žalobkyně byla v době podání žádosti zletilým nezaopatřeným dítětem, když tato nezaopatřenost byla splněna studiem na Vyšší národní škole ekonomické a technické ve Vietnamu.
12. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24 vyplývá, že *žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodičů v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Samotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval ve Vietnamu, tedy mimo území České republiky, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou v České republice. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je potom zřejmé, že NSS se zabýval otázkou společného soužití v podobné situaci jako v nyní posuzované věci a dále v citovaném rozhodnutí v bodě 13. odůvodnění uvedl: „Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval výkladem pojmu „společné soužití“ a konstatoval, že zákon o pobytu cizinců tento pojem nedefinuje, nicméně se musí jednat o situaci, kdy rodič s dítětem skutečně žije, resp. sdílí s ním společnou domácnost. Potud lze s žalovaným souhlasit. Nelze však již aprobovat závěr, který aproboval poté městský soud, že nebyl prokázán důvod žádosti, neboť stěžovatel pobýval a studoval ve Vietnamu, kde dosud studium nedokončil. Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. V této souvislosti lze odkázat na § 69 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podává zásadně na zastupitelském úřadu a pouze pro případ, že žadatel pobývá na území ČR v rámci přechodného pobytu, ji lze též podat Ministerstvu vnitra. I z těchto ustanovení je patrné, že právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že žadatel v době podání žádosti nemusí, a zpravidla ani nebude, pobývat na území ČR. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí*

tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný.“

13. Výše uvedené právní závěry Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném rozsudku je třeba aplikovat i v dané věci. Správní orgán nepostupoval správně, pokud žádost žalobkyně zamítl pouze z důvodu nesplnění podmínky trvalého společného soužití žalobkyně s matkou na území České republiky z důvodu, že žalobkyně studuje na území Vietnamské socialistické republiky. Stežejní otázkou, kterou měly správní orgány zjistit a posoudit, je, zda žalobkyně skutečně hodlala žít po udělení trvalého pobytu společně se svou rodinou resp. svou matkou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2019 č. j. 7Azs 35/2018-40).
14. Ani výtky prvostupňového orgánu týkající se nedostatečné iniciativy žalobkyně v uvedených tvrzeních a důkazech není případná. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v Žádosti o povolení k trvalému pobytu i ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 14. 6. 2016 uvedla, že i po ukončení studia ve Vietnamu hodlá studovat v ČR, zůstane tedy nezaopatřenou osobou, dále potvrdila, že cílem Žádosti o povolení k trvalému pobytu není jen jeho formální získání, ale skutečná vůle žalobkyně žít se svou rodinou. Pokud prvostupňový orgán měl za to, že skutková tvrzení žalobkyně nejsou dostatečná či nejsou dostatečně prokázána, bylo jeho povinností postupovat v souladu s ustanovením § 169i až § 169k zákona o pobytu, tak aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vzhledem k tomu, že v daném případě je právě posouzení vztahu nezaopatřeného dítěte cizince a cizince, který na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, zcela relevantní skutečností, soud upozorňuje správní orgány, že v řízení nelze zaměňovat zjištění, ve vztahu k jaké osobě má být společné soužití realizováno.
15. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil s odkazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu a vrátil věc žalované k novému projednání a rozhodnutí. Žalovanou zavázal, aby se znovu zabývala žádostí žalobkyně o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu a jednotlivé podmínky podle tohoto ustanovení znovu posoudila s ohledem na uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
16. Pro úplnost soud k námitce žalobkyně týkající se aplikace ustanovení § 66 zákona o pobytu podotýká, že se v tomto bodě ztotožňuje s postupem prvostupňového orgánu, neboť z ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu jednoznačně vyplývá, že při vydání povolení k trvalému pobytu podle tohoto ustanovení správní orgány zjišťují i to, zda jsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 66, a pokud tyto důvody potvrzeny nejsou, žádost zamítne. Posouzení žádosti správním orgánem podle uvedeného ustanovení má tedy zákonnou oporu.
17. K námitce žalobkyně o překročení pravomoci ministerstva a porušení ústavních práv soud uvádí, že jde o námitku nekonkrétní, když žalobkyně jasně nespecifikovala, v jakém ohledu prvostupňový orgán jednal v rozporu s čl. 2 odst. 2 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Soud tedy přezkoumal tuto námitku v souladu se závěrem

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41 pouze v obecné rovině, aniž by shledal, že by s obsahu správního spisu vyplývalo jednání prvostupňového orgánu, která je v rozporu s citovanými ústavními zákony. V tomto směru je třeba upozornit na to, že prvostupňový orgán v době vydání rozhodnutí vycházel ze své rozhodovací praxe. Soudem citované rozhodnutí NSS, které se přímo výkladem společného soužití rodiče s dítětem zabývalo, bylo vydáno až poté, co prvostupňový orgán i žalovaná ve věci rozhodly.

18. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla plně úspěšná žalobkyně, jejíž náklady se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, odměny advokáta, která je tvořena odměnou za 2 úkony právní služby ve výši 3 100 Kč za jeden úkon podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (převzetí a příprava, žaloba ze dne 12. 9. 2016) a náhrady hotových výdajů za tytéž 2 úkony právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon podle ustanovení § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, přiznal mu soud i DPH ve výši 21% z přiznaných částek, kromě soudního poplatku. Celkem odměna advokáta tvoří částku 11 228 Kč. Soud nepřiznal odměnu za sdělení ze dne 9. 11. 2016, neboť tento úkon neměl za účelně vynaložený, když jeho obsah mohl advokát učinit součástí žaloby.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. prosince 2019

JUDr. Jan Ryba v. r.

předseda senátu